

A lehülyézett Raffay, azaz Trianonról másképp

2018 június 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Raffay Ernő? elég kemény álláspontot képvisel közelmúltunk történelmi kérdéseiben.

Kapja is az ívet rendesen a ballib oldaltól (ha épp olvassa, bár mostanában ez nem jellemző?), általában jól lehülyézik, majd jön a „lépjünk tovább, Erdély elveszett” szöveg. Ne csak kicsik merjünk lenni, hanem legyen bátorságunk a pofánkat is befogni?

Alapvetően nem is értem, hogy miért ez a balos – öntököndő? – álláspont, nagyobb országban többet lophatnának, több lenne a filozófiai ösztöndíj, satöbbi. Romsics például lehetne egyszerre a brassói, a marosvásárhelyi egyetem tanszékvezetője is, sőt, TGM oszthatná az ígét Kolozsvárott.

De most mégis inkább segítünk Raffaynak, mert a felvetés, hogy Erdély nem veszett el végleg, bizony legitím, még ha nem is a közeljövönkről van szó.

A határrevízió kérdése, amikor felmerült, a baloldali, liberális „értelmiség” kitörő örömmel vetette rá magát, majd hivatkozott különböző nemzetközi szerződésekre, egyebekre, aztán a végén mindenkit lehülyézt.

Négy kitartó hazugságot szeretnék tényekkel megcáfolni, csak, hogy mindenki értse mi is a helyes irány.

1. A jelenlegi területi helyzetet nemzetközi szerződések biztosítják. A különböző nemzetközi szerződésekkel kapcsolatban jelezném: 1990 óta északi és déli szomszédaink osztódással szaporodtak, s mára van Szerbia, Horvátország, megjelent a nagy történelmi múltú Szlovákia, de Romániában is állandóan felmerül a „Moldávia kérdés”. Ukrajna pedig a jelek szerint osztódásra készül. Szóval nem kell messzire menni: konkrétan a szomszédunkban is teljesen más országokban járhatunk kevesebb mint 30 évvel a nagy szovjet bukása után. Egyébként a vesztfáliai békét is túllépték, meg a napóleoni háborúk után is új helyzet jött.
2. Magyarország kicsi, gyenge és szegény ország, mondja a kánon. Valóban, ám a helyzet az, hogy még így is nagyobb lakosságszámú, mint két kivétellel bármelyik határos ország. Románia konkrétan kétmillió lakosságcsökkenést szenvedett el, a másik Ukrajna, amelyik de facto éppen két részre szakadt. Ami maradt belőle. Ami pedig a kis ország gazdasági teljesítőképességei vetületeit illeti: A svédek, akiknek, mint ismeretes, sokáig kisebb volt a lakossága, mint a miénk, (most is csak kevéssel erősebbek, mint mi) rendelkeznek hadiiparral, saját vadászpülövel, mindenféle komoly kapacitásokkal, de a cseheknek is van (részben) saját autógyára, egyéb komoly ipari kapacitásrendszere. S itt jön a „szegénység” vonulat. Nos, mi egyedül az osztrákoktól vagyunk komolyan lemaradva. Tény, hogy egész 2010-ig nem sikerült az a bizonyos jóléti fordulat, de mára kezdjük magunkat összeszedni. Nem mintha nem lenne ez távol az optimálistól, de jelezzük: valami elindult.
3. Reménytelen a történelmi helyzet. Valóban, nekünk sose kedveztek a történelmi helyzetek, azonban volt rosszabb, s abból is sikerült visszajönni: a Magyar Királyság a jelenlegi Szlovákia területén foglalt helyet, az Erdélyi Fejedelemség meg Romániában. A mostani magyar területek jelentős része konkrétan török birodalom volt, és ez bizony 150 évig tartott. Nyilván külső segítséggel, de felálltunk.
4. Az etnikai határok nem kedveznek nekünk. Nos: ezt jelzem eddig a történelemben senki a világon egy pillanatra se vette figyelembe. A szerbeket Jugoszlávia megalakulásakor például a legkevésbé se érdekelte a kisebbségi kérdés, s a románok se zavartatták magukat (máig se zavartatják magukat, tegyük hozzá), Erdély esetében. Spanyolország épp most mutatott cocit a katalánoknak, s amikor a baszkok jönnek szóba, hát egy kis szerény félrenézés után mindenki továbbhalad. Ám a nagy liberális „jöjjenek az afrikaiak, arabok, szóval mindenki” kérdésköre a legszembetűnőbb: számít nekik milyen lakosság jön be? Nem. Megpróbálják magukba olvasztani. (Az már más kérdés, hogy milyen sikerrel fog ez nekik menni.) Ha egy területre, erőforrásrendszerre rá tudja tenni a kezét egy állam, akkor ráteszi, tekintet nélkül arra, milyen lakosság van ott.

Mi viszont a realitás? A realitás valóban nem jó – jelenleg.

1. Alig van haderőnk. A magyar honvédség gyakorlatilag papíron létezik, ami volt, elmúlt, ellopták, eladtuk, feléltük, nincs. A jelenlegi új honvédelmi vezetés egyelőre víziókról, nagy tervekről beszél. Az igazság azonban az, hogy most a katonaság egy lesántult búvóbékától is alig tudna minket megvédeni. Se nehézer?, se gyalogság. Valami persze elindult, meglátjuk.

2. A gazdaságunk erősödik, de távol áll a jótól. Persze sokat sikerült javítani nyolc év alatt a helyzeten, de még mindig távol állunk attól, hogy Káeurópa vezető gazdasági hatalma legyünk. Ám a helyzet nem rossz. Ha a közelgő gazdasági válságot megússzuk, akár mi maradhatunk a legerősebbek a porondon.

Szóval nekem senki se jöjjön azzal, hogy Erdély, illetve a szomszédos országrészeink visszaszerezhetetlenek.

Aki ezt állítja, nem ismeri a történelmet. Egyébként csak megjegyeznék: barátaink, a Lengyelek konkrétan nem is voltak közel kétszáz évig a porondon, mint állam. Észtország, Lettország, Litvánia, mint olyan, Ukrajnával együtt, mint ország egész 30 évvel ezelőttig nem is volt a térképen. Az adott országok kiterjedését hosszú távon a gazdasági és szociológiai összetevői határozzák meg. Ezt diktálja a történelem.

Egyébként egy történelmi kérdést vizsgálnia már csak szabad neki is, nem? Szóval miért adnánk föl?

www.tutiblog.com

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájku számítás, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló